

Convenția internățională privind reprimarea finanțării terorismului

Preambul

Statele Părți la prezenta Convenție,

Luând în considerare scopurile și principiile Cartei Națiunilor Unite privitoare la menținerea păcii și securității internaționale și dezvoltarea relațiilor de bună vecinătate, prietenie și cooperare între state,

Fiind profund preocupate de intensificarea, în lumea întreagă, a actelor de terorism sub toate formele și manifestările,

Amintind Declarația consacrată celei de a 50-a aniversări a Organizației Națiunilor Unite, care figurează în Rezoluția 50/6 a Adunării Generale din 24 octombrie 1995,

Amintind, de asemenea, toate rezoluțiile Adunării Generale în materie, în special Rezoluția 49/60 din 9 decembrie 1994 și anexa la aceasta, care reproduc Declarația asupra măsurilor vizând eliminarea terorismului internațional, în care statele membre ale Organizației Națiunilor Unite au reafirmat solemn condamnarea, în mod inechivoc, a tuturor actelor, metodelor și practicilor teroriste, ca fiind criminale și nejustificabile, oriunde se produc și oricine ar fi autorii, mai ales cele care compromit relațiile amicale între state și popoare și amenință integritatea teritorială și securitatea statelor,

Observând că în Declarația asupra măsurilor vizând eliminarea terorismului internațional, Adunarea a încurajat statele să examineze de urgență domeniul de aplicare a dispozițiilor juridice internaționale în vigoare care privesc prevenirea, reprimarea și eliminarea terorismului, sub toate formele și manifestările sale, în scopul de a se asigura asupra existenței unui cadru juridic general care să acopere toate aspectele problemei,

Amintind Rezoluția 51/210 a Adunării Generale din data de 17 decembrie 1996, litera f) a paragrafului 3, prin care Adunarea a invitat statele să ia măsuri pentru prevenirea și împiedicarea, prin mijloace interne adecvate, a finanțării teroriștilor sau a organizațiilor teroriste, fie că se efectuează direct, fie indirect, prin intermediul organizațiilor care au sau pretind a avea scopuri de caritate, culturale sau sociale, sau care sunt implicate în activități ilegale cum sunt: traficul ilicit de arme, traficul de stupefiante și extorcarea de fonduri, incluzând exploatarea persoanelor în vederea finanțării activităților teroriste și, în special, să aibă în vedere, dacă este nevoie, adoptarea unei reglementări pentru a preveni și împiedica

mișcările de fonduri bănuite a fi destinate utilizării în scopuri teroriste, fără a aduce în nici un fel atingere libertății de circulație a capitalurilor legitime, precum și de a intensifica schimburile de informații asupra mișcărilor internaționale a unor astfel de fonduri,

Amintind, de asemenea, Rezoluția 52/165 a Adunării Generale, din data de 15 decembrie 1997, prin care Adunarea a adresat statelor invitația de a pune în aplicare, în mod special, măsuri similare celor enumerate la lit. a)-f) ale paragrafului 3 din Rezoluția 51/210 din 17 decembrie 1996,

Amintind, în plus, Rezoluția 53/108 a Adunării Generale, din data de 8 decembrie 1998, prin care Adunarea a stabilit în sarcina Comitetului ad-hoc, constituit prin Rezoluția sa 51/210 din 17 decembrie 1996, elaborarea proiectului unei convenții internaționale pentru reprimarea finanțării terorismului, în vederea completării instrumentelor internaționale existente în domeniul terorismului,

Considerând că finanțarea terorismului este un subiect care preocupă în mod serios întreaga comunitate internațională,

Luând în considerare că numărul și gravitatea actelor de terorism internațional sunt în funcție de resursele financiare pe care teroriștii le pot obține,

Ținând cont de faptul că instrumentele juridice multilaterale existente nu tratează expres finanțarea terorismului,

Convinse de necesitatea urgentării întăririi cooperării internaționale între state pentru elaborarea și adoptarea măsurilor eficiente destinate să prevină finanțarea terorismului, precum și reprimarea acestuia și pedepsirea autorilor,

Au convenit cele ce urmează:

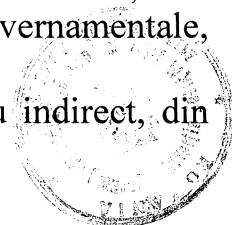
Articolul 1

În sensul prezentei convenții:

1. Prin *fonduri* se înțeleg bunuri de orice natură, corporale sau incorporeale, mobile sau imobile, dobândite prin orice mijloc și documente sau instrumente juridice în orice formă, incluzându-se forma electronică sau numerică, care atestă un drept de proprietate sau un interes asupra acestor bunuri și, mai ales, credite bancare, cecuri de călătorie, cecuri bancare, mandate, acțiuni, titluri, obligațiuni, drepturile speciale de tragere și scrisori de credit, fără ca această enumerare să fie limitativă.

2. Prin *stabiliment guvernamental sau public* se înțelege orice stabiliment sau orice mijloc de transport, cu caracter permanent sau temporar, care este utilizat ori ocupat de reprezentanți ai unui stat, membri ai Guvernului, Parlamentului sau magistraturii, ori de agenți sau personalul unui stat sau ai oricărei alte autorități sau entități publice, ori de agenți sau personalul unei organizații interguvernamentale, în cadrul funcțiilor lor oficiale.

3. Prin *produse* se înțeleg orice fonduri rezultate, direct sau indirect, din

comiterea unei infracțiuni, astfel cum este prevăzută la art.2 sau obținute, direct sau indirect, prin comiterea unei astfel de infracțiuni.

Articolul 2

1. Comite o infracțiune în sensul prezentei convenții orice persoană care, prin orice mijloc, direct sau indirect, în mod ilicit și deliberat, furnizează sau strânge fonduri în intenția de a le utiliza sau știind că acestea vor fi utilizate, în întregime sau în parte, în vederea comiterii:

a) unei fapte care constituie infracțiune în cadrul și astfel cum este definită într-unul din tratatele enumerate în anexă;

b) oricărei alte fapte de natură să determine moartea sau vătămarea corporală gravă a unui civil sau a oricărei alte persoane care nu participă direct la ostilități într-o situație de conflict armat, când, prin natura sau contextul său, această faptă are ca scop intimidarea populației sau constrângerea unui guvern sau a unei organizații internaționale să îndeplinească sau să se abțină de la îndeplinirea unui act oarecare.

2. a) La depunerea instrumentului de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare, un Stat Parte, care nu este parte la unul din tratatele enumerate în anexa la care se face referire la lit. a) a paragrafului 1 din prezentul articol, poate declara că, în momentul în care prezenta Convenție îi este aplicată, respectivul tratat să fie considerat a nu figura în această anexă. Această declarație devine caducă odată cu intrarea în vigoare a tratatului pentru Statul Parte care notifică despre acest fapt depozitarul;

b) în cazul în care un stat parte încetează de a fi parte la un tratat enumerat în anexă, poate să facă, cu privire la respectivul tratat, declarația prevăzută în prezentul articol.

3. Pentru ca un act să constituie infracțiune în sensul paragrafului 1, nu este necesar ca fondurile să fi fost efectiv utilizate pentru a comite o infracțiune vizată la lit. a) sau b) ale paragrafului 1 din prezentul articol.

4. Comite, de asemenea, o infracțiune, orice persoană care încearcă să comită o infracțiune în sensul paragrafului 1 al prezentului articol.

5. Comite, de asemenea, o infracțiune, orice persoană care:

a) participă, în calitate de complice la o infracțiune în sensul paragrafelor 1 sau 4 ale prezentului articol;

b) organizează comiterea unei infracțiuni în sensul paragrafelor 1 sau 4 ale prezentului articol sau ordonă altor persoane să o comită;

c) contribuie la comiterea uneia sau mai multor infracțiuni dintre cele prevăzute la paragrafele 1 sau 4 ale prezentului articol de către un grup de persoane care acționează în același scop. Această contribuție trebuie să fie deliberată și trebuie:

i) fie să urmărească facilitarea activității infracționale sau a scopului infracțional al grupului, atunci când această activitate sau scop presupun comiterea unei infracțiuni în sensul paragrafului 1 al prezentului articol;

ii) fie să fie făcută cunoscându-se intenția grupului de a comite o infracțiune în sensul paragrafului 1 al prezentului articol.

Articolul 3

Prezenta convenție nu se aplică atunci când infracțiunea este comisă pe teritoriul unui singur stat, când autorul prezumat este un național al acelui stat și se găsește pe teritoriul acelui stat și în cazul în care nici un alt stat nu are bază pentru a-și stabili competența, în virtutea paragrafelor 1 sau 2 ale art. 7, cu excepția prevederilor art.12 - 18 care se vor aplica, după caz, în aceste situații.

Articolul 4

Fiecare Stat Parte ia măsurile care pot fi necesare pentru:

a) a califica drept infracțiuni în dreptul său intern infracțiunile prevăzute la art.2;

b) a prevedea pentru aceste infracțiuni, pedepse corespunzătoare ținând cont de gravitatea lor.

Articolul 5

1. Fiecare Stat Parte, conform principiilor dreptului său intern, ia măsurile necesare pentru ca responsabilitatea unei persoane juridice, situate pe teritoriul său sau constituite potrivit legislației statului, să fie angajată în cazul în care persoana răspunzătoare de conducerea sau controlul acestei persoane juridice a comis, în această calitate, o infracțiune prevăzută la art.2. Această responsabilitate poate fi penală, civilă sau administrativă.

2. Această responsabilitate este angajată fără a se prejudicia responsabilitatea penală a persoanelor fizice care au comis infracțiunile.

3. Fiecare Stat Parte asigură în special ca persoanele juridice a căror responsabilitate este angajată în virtutea paragrafului 1 să facă obiectul sancțiunilor penale, civile sau administrative eficace, proporționale și disuazive. Aceste sancțiuni pot include și sancțiuni de natură pecuniară.

Articolul 6

Fiecare Stat Parte adoptă măsurile care pot fi necesare, înțelegându-se, dacă este cazul, cele de ordin legislativ, pentru ca faptele penale prevăzute de prezenta convenție să nu poată fi justificate în nici o situație de considerente de natură politică, filozofică, rasială, etnică, religioasă sau din alte motive analoge.

Articolul 7

1. Fiecare Stat Parte adoptă măsurile necesare pentru a-și stabili competența referitor la infracțiunile prevăzute de art. 2 atunci când:

a) infracțiunea a fost comisă pe teritoriul său;
b) infracțiunea a fost comisă la bordul unei nave aflate sub pavilionul său sau a unei aeronave înmatriculate conform legislației sale în momentul producerii faptelor, sau

c) infracțiunea a fost comisă de către unul din naționali săi.

2. Fiecare Stat Parte poate, de asemenea, să-și stabilească competența asupra unor astfel de infracțiuni atunci când:

a) infracțiunea avea ca scop sau a avut ca rezultat comiterea unei infracțiuni prevăzute la art. 2 paragraful 1 lit. a) sau b) pe teritoriul său ori împotriva unuia din naționali săi;

b) infracțiunea avea ca scop, sau a avut ca rezultat, comiterea unei infracțiuni prevăzute la art. 2 paragraful 1 lit. a) sau b) împotriva unui stabiliment guvernamental sau public al aceluși stat, situat în afara teritoriului său, inclusiv sediile sale diplomatice sau consulare;

c) infracțiunea avea ca scop, sau a avut ca rezultat, comiterea unei infracțiuni prevăzute la art. 2 paragraful 1 lit. a) sau b), urmărind să îl constrângă să îndeplinească un act sau să se abțină de la îndeplinirea unui act;

d) infracțiunea a fost comisă de un apatrid ce își are rezidența obișnuită pe teritoriul aceluși stat;

e) infracțiunea a fost comisă la bordul unei aeronave utilizate de Guvernul statului menționat.

3. Cu ocazia ratificării, acceptării sau aprobării prezentei convenții sau a aderării la aceasta, fiecare Stat Parte informează pe Secretarul general al Organizației Națiunilor Unite asupra competenței pe care a stabilit-o conform paragrafului 2. În caz de modificare, Statul Parte respectiv îl informează asupra acesteia pe Secretarul general.

4. Fiecare Stat Parte adoptă, totodată, măsurile necesare pentru a-și stabili competența în ceea ce privește infracțiunile prevăzute la art. 2 în cazul în care autorul prezumat al infracțiunii se găsește pe teritoriul său și acesta nu îl extrădează către oricare dintre Statele Părți care și-au stabilit competența conform paragrafului 1 sau paragrafului 2.

5. Atunci când mai multe State Părți se declară competente în privința unei infracțiuni prevăzute de art. 2, Statele Părți se vor strădui să-și coordoneze acțiunile în mod corespunzător, în special în privința condițiilor de angajare a urmăririi penale și a modalităților de asistență judiciară mutuală.

6. Fără a aduce prejudicii normelor de drept internațional general, prezenta convenție nu exclude exercitarea vreuneia din competențele penale stabilite de către un Stat Parte conform dreptului său intern.

Articolul 8

1. Fiecare Stat Parte adoptă, conform principiilor dreptului său intern, măsurile necesare pentru identificarea, descoperirea, înghețarea sau sechestrarea oricăror fonduri utilizate sau alocate în scopul comiterii infracțiunilor prevăzute la art.2, precum și a produselor acestor infracțiuni, în vederea unei posibile confiscări.

2. Fiecare Stat Parte adoptă, conform principiilor dreptului său intern, măsurile necesare confiscării fondurilor utilizate sau alocate în scopul comiterii infracțiunilor prevăzute la art. 2, precum și a produselor acestor infracțiuni.

3. Fiecare Stat Parte interesat poate avea în vedere încheierea de acorduri care să prevadă împărțirea cu celelalte State Părți, în mod sistematic sau de la caz la caz, a fondurilor provenite din confiscările prevăzute de prezentul articol.

4. Fiecare Stat Parte urmărește crearea de mecanisme în vederea afectării de sume provenind din confiscările prevăzute de prezentul articol pentru indemnizarea victimelor infracțiunilor prevăzute la art.2 paragraful 1 lit. a) sau b) sau a familiilor lor.

5. Dispozițiile prezentului articol sunt aplicabile fără prejudicierea drepturilor terților de bună-credință.

Articolul 9

1. Atunci când este informat că autorul sau autorul prezumat al unei infracțiuni prevăzute la art. 2 s-ar putea afla pe teritoriul său, Statul Parte respectiv ia măsurile necesare conform legislației sale pentru anchetarea faptelor aduse la cunoștința sa.

2. Dacă apreciază că circumstanțele justifică acest lucru, Statul Parte pe teritoriul căruia se găsește autorul sau autorul prezumat al infracțiunii ia măsurile corespunzătoare, conform legislației sale interne, pentru a asigura prezența acestei persoane în vederea urmăririi sale penale sau a extrădării.

3. Orice persoană față de care se iau măsurile prevăzute la paragraful 2 al prezentului articol este în drept:

a) să comunice fără întârziere cu cel mai apropiat reprezentant calificat al Statului a cărui naționalitate o are sau care este în alt mod abilitat să-i protejeze drepturile, sau dacă este vorba despre o persoană apatridă, al statului pe teritoriul căruia aceasta are reședința sa obișnuită;

b) să primească vizita unui reprezentant al acestui Stat;

c) să fie informat asupra drepturilor pe care i le conferă lit. a) și b) ale prezentului paragraf.

4. Drepturile enunțate în paragraful 3 al prezentului articol se exercită în conformitate cu legile și reglementările statului pe teritoriul căruia se află autorul sau autorul prezumat al infracțiunii, înțelegându-se totodată că aceste legi și reglementări trebuie să permită deplina realizare a scopurilor pentru care drepturile enunțate în paragraful 3 al prezentului articol se acordă.

5. Dispozițiile paragrafelor 3 și 4 ale prezentului articol nu aduc prejudiciu

dreptului oricărui Stat Parte care și-a stabilit competența conform lit. b) a paragrafului 1 sau lit. b) a paragrafului 2 ale art. 7 de a invita Comitetul Internațional al Crucii Roșii să comunice cu autorul prezumat al infracțiunii și să-l viziteze pe acesta.

6. Atunci când un Stat Parte a reținut o persoană în temeiul dispozițiilor prezentului articol, acesta va notifica imediat, fie direct, fie prin intermediul Secretarului general al Organizației Națiunilor Unite, Statele Părți care și-au stabilit competența în conformitate cu prevederile paragrafelor 1 sau 2 ale art.7, precum și, dacă consideră oportun, alte State Părți interesate, despre faptul că persoana respectivă a fost reținută, precum și despre circumstanțele care justifică reținerea acelei persoane. Statul care procedează la ancheta prevăzută la paragraful 1 din prezentul articol va informa urgent celelalte State Părți asupra rezultatelor obținute și va indica dacă intenționează să-și exercite jurisdicția.

Articolul 10

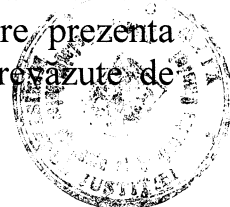
1. Statul Parte pe al cărui teritoriu se află autorul prezumat al infracțiunii este obligat, în cazurile în care sunt aplicabile dispozițiile art.7, dacă nu extrădează acea persoană, să prezinte cazul fără întârziere excesivă și fără nici o excepție, indiferent dacă infracțiunea a fost sau nu comisă pe teritoriul său, autorităților sale competente, pentru ca acestea să înceapă urmărirea penală conform procedurii prevăzute de legislația sa. Aceste autorități iau decizia în aceleași condiții ca pentru oricare altă infracțiune cu caracter grav, conform legilor acestui stat.

2. De fiecare dată când legislația internă a unui Stat Parte nu îi permite acestuia să extrădeze sau să predea pe unul din naționalii săi decât cu condiția ca persoana interesată să îi fie trimisă înapoi pentru a executa pedeapsa la care a fost condamnată la terminarea procesului sau a procedurii pentru care extrădarea sau predarea i-a fost cerută și acest stat și statul care reclamă extrădarea acceptă această formulă și celelalte condiții pe care le consideră necesare, extrădarea sau predarea condiționată va semnifica executarea de către Statul Parte ținut a obligației prevăzute la paragraful 1 al prezentului articol.

Articolul 11

1. Infracțiunile prevăzute la art. 2 sunt de plin drept considerate drept cazuri de extrădare în orice tratat de extrădare încheiat între Statele Părți înainte de intrarea în vigoare a prezentei convenții. Statele Părți se angajează să includă asemenea infracțiuni drept cazuri de extrădare în fiecare tratat de extrădare ce ar urma să mai fie încheiat între ele.

2. Atunci când un Stat Parte, care condiționează extrădarea de existența unui tratat, primește o cerere de extrădare din partea altui Stat Parte, cu care nu este legat printr-un acord de extrădare, Statul solicitat poate să considere prezenta convenție drept bază juridică a extrădării în privința infracțiunilor prevăzute de

art.2. Extrădarea este supusă celorlalte condiții prevăzute de legislația Statului solicitat.

3. Statele Părți care nu condiționează extrădarea de existența unui tratat, recunosc infracțiunile prevăzute la art. 2 drept cazuri de extrădare între ele, sub rezerva respectării condițiilor prevăzute de legislația Statului solicitat.

4. Dacă este necesar, infracțiunile prevăzute la art. 2 sunt considerate, în scopul extrădării între Statele Părți, că au fost comise, atât în locul comiterii lor, cât și pe teritoriul Statelor care și-au stabilit competența, conform paragrafelor 1 și 2 ale art. 7.

5. Dispozițiile referitoare la infracțiunile prevăzute la art. 2 ale tuturor tratatelor sau acordurilor de extrădare încheiate între Statele Părți sunt considerate a fi modificate între Statele Părți în măsura în care ele sunt incompatibile cu prezenta Convenție.

Articolul 12

1. Statele Părți își acordă reciproc cea mai extinsă asistență judiciară posibilă pentru orice anchetă sau procedură penală ori procedură de extrădare privitoare la infracțiunile prevăzute la art.2, inclusiv pentru obținerea elementelor de probă aflate în posesia lor care sunt necesare scopurilor procedurii.

2. Statele Părți nu pot invoca secretul bancar pentru a refuza soluționarea unei cereri de asistență judiciară.

3. Partea solicitantă nu va transmite și nici nu va utiliza informațiile sau elementele de probă furnizate de Partea solicitată la anchetare, urmăriri penale sau proceduri judiciare, altele decât cele declarate în cerere, fără consimțământul prealabil al Părții solicitate.

4. Fiecare Stat Parte poate avea în vedere stabilirea mecanismelor cu scopul de a împărți cu celelalte State Părți informațiile sau elementele de probă necesare pentru a stabili formele de responsabilitate penală, civilă sau administrativă, așa cum sunt prevăzute la art.5.

5. Statele Părți se achită de obligațiile care le incumbă în virtutea paragrafelor 1 și 2, în conformitate cu orice tratat sau alt acord de asistență judiciară sau schimb de informații care pot exista între ele. În absența unui astfel de tratat sau acord, Statele Părți își acordă această asistență în conformitate cu legislația lor internă.

Articolul 13

Nici una din infracțiunile prevăzute la art. 2 nu poate fi considerată, în scopul extrădării sau asistenței judiciare, drept o infracțiune fiscală. În consecință, Statele Părți nu pot invoca doar caracterul fiscal al infracțiunii pentru a refuza o cerere de asistență judiciară sau de extrădare.

Articolul 14

Datorită necesității extrădării sau asistenței judiciare între Statele Părți, nici una dintre infracțiunile prevăzute la art. 2 nu este considerată drept o infracțiune politică, drept o infracțiune conexă unei infracțiuni politice sau drept o infracțiune inspirată de rațiuni politice. În consecință, o cerere de extrădare sau de asistență judiciară fondată pe o astfel de infracțiune nu poate fi respinsă pentru simplul motiv că aceasta se referă la o infracțiune politică, o infracțiune conexă unei infracțiuni politice sau o infracțiune inspirată din motive politice.

Articolul 15

Nici una din dispozițiile prezentei convenții nu trebuie să fie interpretată ca enunțând o obligație de extrădare sau asistență judiciară dacă Statul Parte obligat are motive serioase să considere că cererea de extrădare pentru infracțiunile prevăzute la art. 2 sau cererea de asistență referitoare la astfel de infracțiuni a fost prezentată în scopul urmăririi sau pedepsirii unei persoane pentru motive ce țin de rasa, religia, naționalitatea, originea sa etnică sau de opiniile sale politice, sau că soluționarea cererii ar aduce prejudiciu situației acestei persoane pentru oricare din aceste motive.

Articolul 16

1. Orice persoană aflată în detenție sau care execută o pedeapsă pe teritoriul unui Stat Parte a cărei prezență este cerută într-un alt Stat Parte în scopul identificării sau depunerii de mărturie sau pentru ca aceasta să-și dea concursul la stabilirea faptelor în cadrul unei anchete sau urmăriri referitoare la infracțiunile prevăzute la art. 2, poate face obiectul trimiterii dacă sunt întrunite condițiile de mai jos:

a) persoana respectivă consimte în mod liber și în cunoștință de cauză la aceasta;

b) autoritățile competente din cele două state consimt, sub rezerva condițiilor pe care ele le consideră convenite.

2. În scopul prezentului articol:

a) statul spre care se efectuează trimiterea are puterea și obligația să păstreze persoana interesată în stare de detenție, în afara cererii sau autorizației contrarii din partea Statului din care persoana a fost transferată/trimisă;

b) statul spre care se efectuează trimiterea se achită fără întârziere de obligația de a returna persoana în paza statului din care s-a efectuat trimiterea, conform celor convenite în prealabil sau în modul stabilit prin acordul între autoritățile competente ale ambelor state;

c) statul spre care se efectuează trimiterea nu poate pretinde statului din care s-a efectuat trimiterea ca acesta să angajeze o procedură de extrădare pentru ca

persoana interesată să-i fie remisă;

d) perioada de detenție pe teritoriul Statului Parte în care a fost transferată persoana în cauză se deduce din pedeapsa de executat în Statul Parte din care aceasta a fost transferată.

3. Dacă Statul Parte din care o persoană urmează a fi transferată în conformitate cu prezentul articol nu își dă acordul în acest sens, persoana respectivă, indiferent de naționalitatea pe care o are, nu va fi urmărită penal sau deținută ori supusă oricăror alte restrângeri ale libertății sale de mișcare pe teritoriul statului spre care acea persoană este transferată, în legătură cu actele sau condamnările anterioare plecării sale de pe teritoriul statului din care acea persoană a fost transferată.

Articolul 17

Oricărei persoane aflate în detenție sau împotriva căreia este luată orice altă măsură sau angajată vreo procedură în virtutea prezentei convenții i se garantează un tratament echitabil și, în special, se bucură de toate drepturile și beneficiază de toate garanțiile prevăzute de legislația statului pe teritoriul căruia se găsește și de dispozițiile aplicabile dreptului internațional, inclusiv celor care au legătură cu drepturile omului.

Articolul 18

1. Statele Părți cooperează pentru a preveni infracțiunile prevăzute la art.2 prin luarea tuturor măsurilor posibile, inclusiv, prin adaptarea legislației lor interne, dacă acest lucru este necesar, pentru a preveni și contracara pregătirea pe teritoriile lor a comiterii acestor infracțiuni, atât în interiorul, cât și în afara acestor teritorii și, în special:

a) măsuri interzicând pe teritoriul lor activitățile ilegale ale persoanelor și organizațiilor care, în cunoștință de cauză, încurajează, instigă, organizează sau comit infracțiuni prevăzute la art.2;

b) măsuri care impun instituțiilor financiare și celorlalte profesii care intervin în operațiunile financiare să utilizeze cele mai eficiente mijloace disponibile pentru identificarea clienților lor obișnuiți sau ocazionali, precum și a clienților în interesul cărora se deschid conturi, să acorde o atenție specială operațiunilor neobișnuite sau suspecte și să semnaleze operațiunile din care se prezumă că decurg activități ce cad sub incidența legii penale. În acest scop, Statele Părți trebuie să aibă în vedere:

i) adoptarea reglementărilor care interzic deschiderea de conturi unde titularul sau beneficiarul nu este nici identificat, nici identificabil și a măsurilor care să garanteze că aceste instituții verifică identitatea adevăraților autori ai acestor operațiuni;

ii) în cazul identificării persoanelor juridice, să ceară instituțiilor financiare să ia, dacă este necesar, măsuri pentru verificarea existenței și structurii juridice

clientului, prin procurarea, din registrul public sau de la un client, ori prin ambele mijloace, a unei probe asupra constituirii societății, înțelegându-se, în special, informații referitoare la numele clientului, la forma sa juridică, la adresă, la cadrele sale de conducere și la dispozițiile care reglementează competența de a angaja persoane juridice;

iii) adoptarea reglementărilor care impun instituțiilor financiare obligația de a semnală prompt autorităților competente toate operațiunile complexe, neobișnuite, importante și toate tipurile neobișnuite de operațiuni, atunci când ele nu au o cauză economică sau licită aparentă, fără a se teme de a vedea responsabilitatea lor penală sau civilă angajată pentru violarea regulilor de confidențialitate, dacă ele aduc la cunoștință cu bună credință bănuielile lor;

iv) să ceară instituțiilor financiare să păstreze, pe o durată de cel puțin cinci ani, toate documentele necesare care se referă la operațiuni interne și internaționale.

2. Statele Părți cooperează și la prevenirea infracțiunilor prevăzute la art. 2, având în vedere:

a) măsuri pentru supravegherea tuturor organismelor de transfer monetar, inclusiv, spre exemplu, aprobarea acordată acestor organisme;

b) măsuri realiste care permit detectarea sau supravegherea transportului fizic transfrontier al numerarului și al efectelor la purtător negociabile, sub rezerva ca acestea să fie supuse garanțiilor stricte care să vizeze asigurarea că informația este utilizată cu bună știință și că acestea nu împiedică în nici un fel libera circulație a capitalurilor.

3. Statele Părți cooperează, pe lângă aceasta, la prevenirea infracțiunilor prevăzute la art.2, prin schimbarea de informații exacte și verificate conform legislației lor interne și prin coordonarea măsurilor administrative și a celorlalte măsuri luate, dacă este cazul, cu scopul de a preveni comiterea infracțiunilor prevăzute la art.2 și în special prin:

a) stabilirea și menținerea canalelor de comunicație între organisme și serviciile lor competente, cu scopul de a facilita schimbarea sigură și rapidă de informații asupra tuturor aspectelor infracțiunilor prevăzute la art.2;

b) cooperarea între ele pentru a proceda la anchete referitoare la infracțiunile prevăzute la art. 2 cu referință la:

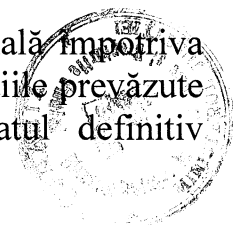
i) identitatea, coordonatele și activitățile persoanelor asupra cărora există o bănuială că au participat la comiterea unor astfel de infracțiuni;

ii) mutațiile de fonduri în raport cu comiterea acestor infracțiuni.

4. Statele Părți pot schimba informații prin intermediul Organizației Internaționale de Poliție Criminală (INTERPOL).

Articolul 19

Statul Parte pe teritoriul căruia a fost angajată o acțiune penală împotriva autorului prezumat al infracțiunii, comunică despre aceasta, în condițiile prevăzute de legislația sa internă sau prin procedurile aplicabile, rezultatul definitiv

Secretarului general al Organizației Națiunilor Unite, care informează despre aceasta celelalte State Părți.

Articolul 20

Statele Părți se achită de obligațiile care decurg din prezenta convenție cu respectarea principiilor egalității suverane și a integrității teritoriale a statelor, cât și a principiului neamestecului în afacerile interne ale celorlalte state.

Articolul 21

Nici una din dispozițiile prezentei convenții nu are incidență asupra celorlalte drepturi, obligații și forme de responsabilitate ale statelor și indivizilor în virtutea dreptului internațional umanitar și a celorlalte convenții competente.

Articolul 22

Nici una din dispozițiile prezentei convenții nu abilitază vreun Stat Parte să exercite pe teritoriul unui alt Stat Parte o competență sau funcții care sunt rezervate exclusiv autorităților celui alt Stat Parte prin dreptul său intern.

Articolul 23

1. Anexa poate fi modificată prin adăugarea de tratate relevante care să întrunească următoarele condiții:

- a) să fie deschise participării tuturor statelor;
- b) să fie intrate în vigoare;
- c) să fi făcut obiectul ratificării, acceptării, aprobării sau aderării a cel puțin douăzeci și două de State Părți la prezenta convenție.

2. După intrarea în vigoare a prezentei convenții, orice Stat Parte poate propune un astfel de amendament. Orice propunere de amendament este comunicată în scris depozitarului, care avizează toate Statele Părți despre propunerile care întrunesc condițiile enunțate la paragraful 1 și le solicită avizul asupra adoptării amendamentului propus.

3. Amendamentul propus este considerat adoptat cu condiția ca o treime dintre Statele Părți să nu se opună în scris în cele o sută optzeci de zile care urmează comunicării sale.

4. Odată adoptat, amendamentul intră în vigoare, pentru toate Statele Părți care au depus un instrument de ratificare, acceptare sau aprobare, la treizeci de zile după depunerea celui de-al douăzeci și doilea dintre aceste instrumente. Pentru fiecare din Statele Părți care ratifică, acceptă sau aprobă amendamentul după depunerea celui de-al douăzeci și doilea instrument, amendamentul intră în vigoare în cea de-a treizecea zi care urmează depunerii de către Statul Parte respectiv a

instrumentului său de ratificare, acceptare sau aprobare.

Articolul 24

1. Orice diferend între Statele Părți privitor la interpretarea sau aplicarea prezentei convenții care nu poate fi soluționat pe cale de negociere într-un termen rezonabil, este supus arbitrajului, la cererea unuia dintre aceste state. Dacă în termen de șase luni de la data cererii de arbitraj, părțile nu ajung să se pună de acord asupra organizării arbitrajului, oricare dintre ele poate supune diferendul Curții Internaționale de Justiție, prin depunerea unei cereri conform Statutului Curții.

2. Orice stat poate, în momentul în care semnează, ratifică, acceptă sau aprobă prezenta convenție sau aderă la aceasta, să declare că nu se consideră legat de dispozițiile paragrafului 1 al prezentului articol. Celelalte state nu sunt legate prin respectivele dispoziții față de orice Stat Parte care a formulat o astfel de rezervă.

3. Statul care a formulat o rezervă conform dispozițiilor paragrafului 2 al prezentului articol o poate retrage în orice moment adresând o notificare în acest scop Secretarului general al Organizației Națiunilor Unite.

Articolul 25

1. Prezenta convenție este deschisă semnării de către toate statele, de la 10 ianuarie 2000 la 31 decembrie 2001, la sediul Organizației Națiunilor Unite la New York.

2. Prezenta convenție este supusă ratificării, acceptării sau aprobării. Instrumentele de ratificare, de acceptare sau de aprobare vor fi depuse pe lângă Secretarul general al Organizației Națiunilor Unite.

3. Prezenta convenție este deschisă aderării oricărui stat. Instrumentele de aderare vor fi depuse pe lângă Secretarul general al Organizației Națiunilor Unite.

Articolul 26

1. Prezenta convenție va intra în vigoare în cea de-a treizecea zi care va urma datei depunerii pe lângă Secretarul general al Organizației Națiunilor Unite a celui de-al douăzeci și doilea instrument de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare.

2. Pentru fiecare dintre statele care vor ratifica, accepta sau aproba prezenta convenție sau vor adera la aceasta după depunerea celui de-al douăzeci și doilea instrument de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare, convenția va intra în vigoare în cea de-a treizecea zi după depunerea de către acest stat a instrumentului său de ratificare, acceptare, aprobare sau aderare.

Articolul 27

1. Orice Stat Parte poate denunța prezenta convenție adresând o notificare scrisă în această privință Secretarului general al Organizației Națiunilor Unite.

2. Denunțarea va produce efect după un an de la data la care notificarea a fost primită de Secretarul general al ONU.

Articolul 28

Originalul prezentei convenții, ale cărei texte în limbile engleză, arabă, chineză, spaniolă, franceză și rusă sunt egal autentice, va fi depus la Secretarul general al ONU care va transmite o copie certificată tuturor statelor.

Drept pentru care, subsemnații, împuterniciți în mod corespunzător în acest scop de către guvernele lor, au semnat prezenta convenție, care a fost deschisă spre semnare la New York, la 10 ianuarie 2000.

1. Convenția pentru reprimarea capturării ilicite de aeronave (Haga, 16 decembrie 1970).

2. Convenția pentru reprimarea actelor ilicite îndreptate împotriva securității aviației civile (Montreal, 23 septembrie 1971).

3. Convenția asupra prevenirii și reprimării infracțiunilor îndreptate împotriva persoanelor care se bucură de o protecție internațională, incluzând pe agenții diplomației, adoptată de Adunarea Generală a Națiunilor Unite la 14 decembrie 1973.

4. Convenția internațională împotriva luării de ostatici, adoptată de Adunarea Generală a Națiunilor Unite la 17 decembrie 1979.

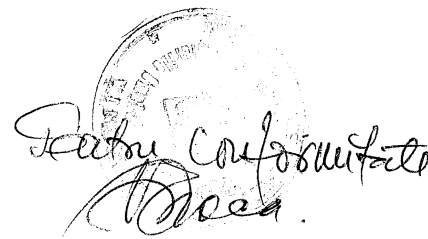
5. Convenția internațională asupra protecției fizice a materiilor nucleare (Viena, 3 martie 1980).

6. Protocolul asupra reprimării actelor ilicite de violență în aeroporturi servind aviației civile internaționale, complementară Convenției pentru reprimarea actelor ilicite îndreptate împotriva securității aviației civile (Montreal, 24 februarie 1988).

7. Convenția pentru reprimarea actelor ilicite îndreptate împotriva securității navigației maritime (Roma, 10 martie 1988).

8. Protocol pentru reprimarea actelor ilicite îndreptate împotriva securității platformelor fixe situate pe platoul continental (Roma, 10 martie 1988).

9. Convenția internațională pentru reprimarea atentatelor teroriste cu explozivi, adoptată de Adunarea Generală a Națiunilor Unite la 15 decembrie 1997.

Ministerul Afacerilor Externe al României

Nr.D6/1901

Propun aprobarea
semnării Convenției,MILAN ISĂRESCU
PRIM-MINISTRU

București, 17 mai 2000

APROB,

EMIL CONSTANTINESCU
PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

MEMORANDUM

Avizat: VALERIU STOICA, ministru de stat, ministrul justiției

CONSTANTIN DUDU IONESCU, ministru de interne

De la: PETRE ROMAN, ministru de stat, ministrul afacerilor externe

**Tema: Aprobarea semnării Convenției internaționale privind lupta
împotriva finanțării terorismului**

Convenția internațională privind lupta împotriva finanțării terorismului a fost adoptată de Adunarea Generală a ONU la 9 decembrie 1999 și deschisă spre semnare la 10 ianuarie a.c..

Interesul statelor europene, precum și al SUA, față de acest document - care a avut la bază un proiect elaborat de Franța - a fost evident încă din timpul negocierilor și a condus la finalizarea și adoptarea ei într-un interval relativ scurt de timp.

-2-

Convenția elaborată sub egida ONU acoperă o importantă lacună a cadrului juridic internațional din domeniul combaterii terorismului, concentrându-se asupra fazei de pregătire și nu asupra actului terorist în sine.

Caracterul de noutate al acestui instrument juridic rezidă, în principal, în faptul că recunoaște importanța fundamentală a combaterii finanțării terorismului, cuprinde prevederi privind răspunderea persoanelor juridice (organizații sau grupuri).

Pentru infracțiunile reglementate în acest cadru, nu poate fi refuzată extrădarea prin invocarea naturii politice sau fiscale a acestora, statele având obligația de a le introduce în textul acordurilor bilaterale în materia extrădării.

Convenția stipulează că sunt acte incriminate penal furnizarea sau colectarea de fonduri despre care se știe că se intenționează sau se crede că vor fi folosite la producerea de acte teroriste. Aceste acte criminale le includ și pe cele deja menționate în convențiile existente privind combaterea terorismului (deturnarea de aeronave, luarea de ostateci).

La articolul 26 se stipulează că prezenta Convenție va intra în vigoare în cea de a treia zi care va urma datei depunerii pe lângă Secretarul general al Organizației Națiunilor Unite a celui de-al 22-lea instrument de ratificare, acceptare, aprobare sau adeziune.

Până în prezent, Convenția internațională privind lupta împotriva finanțării terorismului a fost semnată de Franța, Marea Britanie, SUA, Finlanda, Olanda, Malta, Sri Lanka, Italia și Federația Rusă.

Având în vedere poziția de principiu a țării noastre, favorabilă acțiunilor internaționale vizând preîntâmpinarea și combaterea terorismului sub toate formele, precum și faptul că semnarea Convenției ar reprezenta un demers semnificativ de susținere a Franței, inițiatorul acestui document, propunem aprobarea semnării Convenției internaționale privind lupta împotriva finanțării terorismului.